

En polsk Familie.

M. S. G. Hauch.

Anden Del. (Fortsat.)

Ved disse Ord gennemstrømmedes mit Jndre af en Hølelse, som jeg aldrig før havde følt, jeg lod Hesten løbe, hvorhen den vilde, og styrkede mig i hendes Arme; jeg overvældede hende med Kærlighed og fandt denne Gang ingen Modstand, jeg tilstod hende mine Hølelser og hørte Tilslaaelsen af hendes Genkærlighed, det var det saligste Øjeblik i mit Liv, vi vandrede alene gennem Aaleerne og hvilede i de mørke Løvhytter og stilles først, da Morgensrøden frembrød.

Fra denne Midnatsstund var jeg en Tidlang det lykkeligste Menneske, om Dagen svarede jeg om i Stoven, stirrede efter Solen og glædede mig, naar den dalede, om Aftenen mødte jeg hende i Havens mørke Gange. Selve hos Onkel Czernin, naar I andre sad i Spindestuen og ved Børnernes Gilder, da samledes vi paa Steder, hvor Ingen vidste det, ogsaa i Krakau saas vi hemmelig; selv paa hendes Værelse besøgte jeg hende, hvorimod hun med stor Behændighed forstod at skjule sit Spil for Andre, i hvis Nærvarrelse hun vilde sig saa tilbageholdende, at hun stufede selv de Kloge.

Denne aarede lige til vor Hjemkomst fra Krakau. Du vil erindre, at jeg dengang tilbragte en Nat sammen med Alexandra i det gamle Slot. Forbandet være dette Slot! blev Casimir ved med stor Heflighed, „thi deri forblindeles jeg af en ond Mand, ja jeg tror virkelig, at de fleste Midlere paa Betrakter rundt om Væggene drev deres Spil med mig. Hvorledes jeg i den Nat bebaaredes, var imidlertid forbleven en Hemmelighed, hvis jeg bare selv havde fundet tie, men, foreledt af min forsmættede Letfædighed, fortalte jeg det til Zeltner; han fortalte det igen til Fru Zarnow, som nu er hans erklærede Elsterinde, og hun betrede det til Emilie; men jeg haaber, det ikke skal være længe, før Zeltner saar den Løn, han fortjener.“

„Nu fatter jeg det hele“, sagde Adalbert, „nepe erfarer Emilie Hemmeligheden, før al hendes Kærlighed forvandles til Forbitrelse og til Had, ikke sandt?“

„Endnu en Gang havde vi en Sammentomst“, blev Casimir ved, „men den var af en anden Natur end de foregaaende. I den erklærede Emilie, at hun foragtede mig, at Starosten havde Ret: Ingen kunde bygge sin Lykke paa mig; Ingen, blev hun ved, kunde vente Trofasthed af et saa vilkårligt Væsen, der ikke engang var i Stand til at modstaa Alexandras Yndigheder, og det fortrød hende inderligt, at hun ikke havde truffet et bedre Valg. Med disse Ord forlod hun mig, og siden har jeg aldrig set hende alene.“

Dem om min Aaal, da jeg igen saa hende nærme sig til mig, da jeg mærkede, hvorledes hun for dine Fødder udstøede sit gyldne magiske Net, da jeg mødte jer i Aaleerne, hvor jeg selv i lykkelige Timer havde vandret ved hendes Side; ja jeg tilnaar det, da bildte jeg mig ind, at jeg havde mig. Jeg sluttede for mine egne Tanker, Dag og Nat haermede jeg om i Stoven og imellem Bustene og jeg Ulven fra sit affides Leje; ja jeg skulte mig i Hulerne under Jorden, for at jeg i Mørket kunde glemme min Fortvivlelse, og dog glemte jeg den aldrig et Øjeblik, og der var en hemmelig Magt, der bestandig drev mig tilbage igen. Den Gang, jeg fandt dig alene med hende i Lyshuset, besluttede jeg endelig, at enten du eller jeg skulde af sig selv fra den Tid udføje dine Strid, jeg vilde tvinge dig til en Kamp paa Liv og Død. Maaste havde jeg i Dag udført min Plan, hvis ikke jeg havde set Munten ved din Side. Jeg ventede paa hans Bortgang og fulgte jer i Fraahand. Da I var kommen til Stovens Ende, stilledes I ikke ad, som jeg havde troet, men satte jer ned og begynde en lang Samtale med hinanden. Jeg stod imellem Bustene hundrede Strid borte og legede med min Bøsse, det faldt mig da ind, at jeg nu havde dit Liv i min Haand. Pludselig saa jeg en Stort i Egget, under hvilket I sad, og jeg lagte sig til at se Døden lege over den lykkelige Medbedlers Hoved, jeg tryktede løs, og den knuste Flugt faldt ned for dine Fødder.

Straks efter gik Munten, og jeg traadte frem, jeg havde lovet Tærgerolter i Væltet, da kom du mig saa venligt i Møde, at du smeltede Isen om mit Hjerte, jeg forandrede min Beslutning, og jeg kommer nu for at bede om din Tilgivelse.“

„Min uhyggelige Broder, jeg tilgiver dig af mit inderste Hjerte.“

„Al“, fultede Casimir, idet han lænede sig til sin Broders Bryst, „vilde du til Tegn paa din Tilgivelse bore mig en Dolt i Hjertet, da vilde jeg endnu i Døden talte dig for dit Venkab.“

„Kan det da ikke træffe dig, naar jeg forfætter dig om, at mine Tanker og min Hu er aldeles bortvendt fra Emilie?“

„Hvad? Elfter du hende ikke?“

„Engang troede jeg at elske hende, men det var ikke den ægte Kærlighed, thi ellers vilde jeg ikke saa snart være bleven Herre derover.“

„Elfter du da en Anden?“

„For at berolige dig, vil jeg tilstaa dig mit Hjertes Hemmelighed, jeg elsker Leontine“, sagde Adalbert.

„Gud være evig lovet!“ raabte Casimir og sprang op og fastede sig om sin Broders Hals, „jeg vil gaa i Døden for dig, og hvad mere er, jeg vil hånfalde Alexandra om at gaa i Forbøn for dig, og hjælper det ikke, da vil jeg bortføje hende for dig, jeg —“

„Val du bortføje Alexandra?“ spurgte Adalbert smilende. — „Snat! Leontine mener jeg naturligvis.“

„Jeg beeder dig, Casimir, bland dig ikke i denne Saag, navn aldrig for Nogen, hvad jeg har betroet dig, derved vider du mig den største Tjeneste.“ — „En tung Sten er falden fra mit Bryst i den Aften“, sagde Casimir, „naar du ikke elfter hende, da frægter jeg Intet mere.“ — „Frægt dig selv, Casimir! Frægt de hellige Love, du trobster! Frægt Emilie, hvis velskende Lune sikkert udspringer af et koldt Hjerte!“ — „Tilfælde hun dig blot en Gang til sit Bryst, da skulde du vel mærke, hvor kold hun er“, svarede Casimir. — „Der gives dem, der ere kolde i Sjælen

og dog legemlig varme“, sagde Adalbert, „der gives dem, der stufte sig selv, idet de stufte Andre, der forvekle en fort Eftføds, hvori de hørt Øjeblik kunne lættes ved en ny Genstand, med den virkelige, højere Kærlighed, disse ere de farligste af dem Alle, thi de bedrage med Uretfærdighedens hele Kraft.“ — „Du taler som en Bog, min Broder“, sagde Casimir, hvorpaa han vendte sig om og gik. I de første Dage efter denne Samtale syntes Casimir vel til Møde, men da Emilie ikke forandrede sin Opførelse imod ham, vendte snart det gamle Mismod igen tilbage.

Fjerde Kapitel. Dvælampen.

I denne Tid samlede Major Zeltner ofte med Starosten, i hvis Kammer han da almindelig luftede sig inde, og med hvem han havde mange hemmelige Samtaler.

Tidt kom han ogsaa ned og besøgte den øvrige Familie, dette stete især, naar Leontine var til Stede. Da de Kærligheder, han sagde hende, imidlertid ikke frembragte den foranstede Virkning, gif han undervejs over til den modfattede Uretfærdighed, og stræbte ved forskellige Angreb at vække hendes Opmærksomhed.

Ogsaa Bonaventura angreb han ved enhver Lejlighed og søgte bestandig at udøve den bestige Yngling til Kamp. Naeppe mærkede han saaledes, hvor højt Bonaventura stattede de hestemødige Forbærere af Polens Frihed, før han ved alle Lejligheder angreb disse; især paastod han, at Kosciuszkos Kamp imod Rusland var en fuldkommen Affindighed. Herpaa svarede Bonaventura ham aldeles ikke; men da Hr. von Zeltner nu gif videre og omtalte Polens aandelige Stræben og dets Literatur med Foragt, da var endelig Bonaventuras Taalmodighed til Ende, og han paastod med Heflighed, at det polske Fælt var det aandsfuldeste af alle, og at dets Hæfte vare de ædelste, dets Lærde de grundigste og dets Digtere de mest oplyste i hele Europa. — „Ganste rigtig“, svarede Zeltner, „desuden ere deres Fabrikater de dueligste, deres Landmænd de indsigtsfuldeste, deres Borgerstand den mest oplyste i hele Verden.“ — „Hvis det polske Ogsaa heri naar tilbage“, sagde Bonaventura, „saa er det fordi det, paa sit høje Standpunkt, har forsmættet at udvikle den underordnede Dugtlighed, hvorved legemlige Staitte erhverves.“ — „Nar ere dets Statsmænd de fineste af alle“, blev Zeltner ved. — „Det er naturligt, at Ornen paa sin høje Flugt foragter Raven og dens Kunst“, svarede Bonaventura. — „Hvem mener De med Raven?“ spurgte Zeltner. — „Det overlader jeg til Dem at udgrandske“, svarede Bonaventura. — „Præleri og Hovmod findes der nok af i Polen“, vedblev Zeltner, „hun Stads, at Landets Fattigdom derved vider sig i et endnu latterligere Lys.“ — „Og hvem er Stald i vor Fattigdom og Ulykke?“ spurgte Bonaventura. — „Fortlar Dem nøjere“, sagde Zeltner. — „Den Tid kommer maaste, hvori De kan gaa den Forklaring, De ønsker“, gemlede Bonaventura, der nu aabenbart havde tabt Herredømmet over sig selv. Elfter en fort Betænkning fattede han sig dog igen og svarede nu ikke et Ord mere paa alle Zeltners spottende Bemærkninger.

Da han siden var alene med Adalbert, sagde han: „Det Menneske er mig forhadit i min inderste Sjæl; hvis vi ikke maatte spare vor Kraft til vigtigere Ting, da vilde jeg udfordre ham paa Liv og Død.“ — „Men hvorledes kunde De dog saaledes uden at Indfrænkning paastaa, at vort Folk i Mandobalmelse overgaar alle Andre?“ spurgte Adalbert. — „Det er min Overbevisning“, svarede Bonaventura, „og jeg tror, at enhver braa Polak bør tante som jeg.“ — Derved gif han, men Adalbert tryktede paa Hovedet ved hans Paastand, thi det anede ham vel, at en sliq ensidig Overbudsning af Folkets Kræfter, hvis den fandtes hos Mange, maatte lede til en Forvovenshed, der kunde have de farligste Følger.

Engang da Zeltner var alene med Emilie og Leontine, ledte han Samtalen hen paa Alexandra. „Det er mig kært“, sagde han, „at hun er saa andægtig, de Andægtige ere netop mine Folk, thi hos dem er der indvortes Varme; jo andægtigere en Kvinde er, des mer Behag vil hun under enhver Forhold finde i Kærlighedens Glæder; jo hedere hun elsker sin Gud, des frigrige vil hun elske den Mand, hun har udvalgt; det er derfor Stads, at De aldeles ingen Andagt har, Leontine.“ — „Hvoraf ved De det?“ spurgte Emilie. — „Det ser man straks, hendes Hænder sidde jo saa løse, at vor Herre selv ikke vilde være fitter for et Dreffigen, hvis han kom hende i Vejen.“ — „Vil De ikke forsvare Dem, Leontine?“ spurgte Emilie. — „Hun er alt for stolt til at indlaede sig med mig“, sagde Zeltner, „naar en Pige er femten Aar, indlaeder hun sig ikke let med Nogen, der er ringere end en Prins, naar hun er tyve Aar, tager hun til Taffe med en Greve, naar hun er firt og tyve, med en Fiherre, siden med en simpel Adelsmand, og naar hun er tredive Aar og derover, lager hun til Taffe med, hvem det skal være.“ — „Med hvem tager da jeg til Taffe?“ spurgte Emilie. — „Endnu ikke med en simpel Adelsmand, men dog nok med en rig, abelig Gods-ejer“, svarede Zeltner. — Herpaa svarede Emilie Intet, men bed sine smukke Læber sammen. Kort elfter sagde hun i en meget spøgende Tone: „Hvem skulde se paa Dem, at De elfter Andagt saa højt!“ — „Jeg elfter den kun hos de Umpindige“, svarede Zeltner.

En anden Gang, da Starosten og Zeltner vare samlede, faldt ogsaa Talen paa Casimir, over hvis Letfæd og Selvbragthed Starosten bittert klagede. — „Send ham til Warschau“, sagde Zeltner, „der vil han blive vel modtaget.“ — „Men han forklarar jo Intet og vil Intet lære.“ — „Dette bedre“, svarede Zeltner, „en lærd Bedant gar ingen Lykke hos Storfyrsten.“

Saa længe den gamle Michael levede paa Starostens Slot, stod han som Mellemhandler for de Sammenvorne i Omegnen, der ved hans Hjælp meddelte Czernin og Bonaventura alle de Elfterretninger, de ønskede; dette var Grunden til Czernims gentagne Besøg hos Starosten, der saaledes ved sin Gæstfrihed, sin høje Stilling og sin

betenkte Tante maade, mod sin Villie blev de Misfornejesdes Stald, hvorimod enhver skriftlig Meddelelse, enhver Sammentomst mellem Mand, paa hvis Grundsaetninger man ikke var fuldkommen fitter, straks vatte det hemmelige Politis Opmærksomhed.

Elfter Michaels Flugt traadte Adalbert i hans Sted og fit saaledes Lejlighed til at vife de Misfornejesde mange Tjenester, dog maatte han, for at naa dette Maal, antage en falsk Stilling mod sin Fader og stufte hans Tilid, hvilket gif ham nar til Hjerte og beredte ham mange bitre Timer.

Hver Dag besøgte Adalbert Alexandra, hos hvem han ogsaa fandt Leontine, der nu ganske afslagede sit sty Væsen og fattede Tilrod til ham. Hun slog Harpen og sang da tidt uden at bryde sig om hans Nærvarrelse, for Resten spillede hun ikke elfter Noder, men bebaared i sin Grindring en Slat af gamle Melodier, hvoraf flere virkede paa ham, som Lotusplanterne paa Ulykses Stalbrødre, saa han glemte alle andre Planer og ligesom med magiske Vaand fangstledes til de Egne, hvori disse Melodier havde hjemne.

Til Uvbevisning læste Adalbert for de to Søstre i historiske Skrifter, men Leontine var adfærdt og gif ofte sin Vej, naar han læste om Tilbrageser i andre Lande, hvorimod Alt, hvad der handlede om Polens Ulykke og forsvundne Glans, i hende havde den opmærksomste Tilhørsinde.

Paa denne Tid forsvandt flere Mand i Omegnen, der vare bekendte som Venner af det undertrykte Folk, dette vatte Engstelse blandt de Sammenvorne, der frygtede for, at deres hemmelige Planer skulde røbes. Ogsaa Adalbert delte denne Frygt, saa meget mere, som hverken Czernin eller Bonaventura i disse Dage lode sig se. Endnu angsteligere syntes Alexandra og Leontine, den sidste tabte i denne Tid ganske sin Ungdomsdrømme, og et dybt Indtryk af Smerte prægede sig i hendes Anslyn. Da Adalbert engang traf hende alene og ventlig forstod: elfter Grundten til hendes Sorg, vendte hun sig borte, og da han trangte stærkere ind paa hende, brast hun pludselig i Graad og gif. I denne Tid talte Starosten ofte hemmelig med Alexandra; disse Samtaler syntes endnu mere at forrage de to Søstres Kammer, og overhovedet høilede der en trykkende Luft over det hele Hus.

En Morgen gik Adalbert Lejligheden, da han var alene med Alexandra, og spurgte om Aarsagen til hendes Sorg. „Der er ingen Grund, hvorfor jeg skulde skjule det“, svarede Alexandra, „De vil vel begribe den, naar De erfarer, at Zeltner i disse Dage har forlanet Leontine til Væge.“ — „Jeg anede det vel“, udbrod Adalbert hastig, „men ikke sandt, Leontine samtykker aldrig, hun haaber, hun afstjæler Zeltner.“ — „Ja, det gør hun.“ — „Gud være lovet!“ — „Men desværre, Bonaventura har i tidligere Dage nedlagt sin poliistse Trostbedenselse i Breve til en Ven; disse Breve ere nu ved dennes Fængsling faldne i Zeltners Hænder, og han bruger den Overmagt, han saaledes har erhvervet, paa den grusomme Maade; thi hvis Leontine afflaar hans Haand, skal, som han med Ud har betragtet, Bonaventura straks til Sibirien.“ — „Hvad er da Leontines Hensigt?“ — „Hun samtykker aldrig i at blive en Angivers Hustru, men vi vilde dog fæge fortvivle, hvis vi ikke kunne afværge Bonaventuras Ulykke.“

„Jeg vilde ogsaa fortvivle derover“, sagde Adalbert, og den Smerte, der stod malet i hans Ansigt, vife, at denne Ytring var Alvor. — „De er en deltagende Ven“, sagde Alexandra og rakte ham sin Haand. — „Det er ikke blot Venkab“, svarede Adalbert, „thi hvorfor skulde jeg skjule det for Dem! Jeg elfter Leontine af min inderste Sjæl.“ — „Jeg ved det“, sagde Alexandra, „Casimir har, trods Deres Forbud, idrig talt Deres Sag for mig, jeg selv ønskede Intet hellere end for min Død at se Dem og hende forbundne, men tal blot ikke til Leontine derom.“ — „Elfter hun da nogen Anden?“ — „Hun elfter Ingen uden de døde Helte under Dømtirken i Krakau, og elshvert Tegn paa Kærlighed af Dem eller Andre vilde være det fittere Midde til at fjerne hende for bestandig.“

„Tror De ikke, at vi med Benge kan tilfredsstille Zeltner?“ spurgte Adalbert, „en Angiver maas jo kunne bestikkes, det falder af sig selv.“ — „Jeg tankte det Samme som De, og dog ere mine Tilbud med Stokthed blevene tilbagedviste.“ — „Vi maas forøge Summen, Alt, hvad jeg kommer til at eje, maas De frit byde ham.“ — „Først vilde vi forsøge et andet Midde; jeg tender en Mand, hvis Bifand her kan blive af stor Bigtighed.“ — „Hvem er det?“ — „Det er Vater Vincent, thi han frægter Major Zeltner, men desværre, jeg har i flere Dage ventet ham forgæves, i Gaar sendte jeg Bud elfter ham, men han var ikke hjemme.“ — „Saa vil jeg selv ride til Krakau og hente ham“, sagde Adalbert.

Da Adalbert allerede sad paa Hesten, kom hans Fader og spurgte, hvor han vilde hen, hvilket Adalbert elfter et lille Skulde for ham. „Vi kunne jo sende Bud elfter Munten“, sagde Starosten, „du behøver ikke at ride selv.“ — „Han er lidt fraværende, jeg finder ham fittere end noget Bud.“ — „Hvad skal han her?“ — „Han er Alexandras bedste Trøster.“ — „Har Alexandra sagt dig Grunden til sin Sorg?“ — „O min Fader!“ svarede Adalbert, „kan De, der har saa megen Indsyndelse, ikke paa andre Maader frefse den uhyggelige Bonaventura, og behøver Leontine derfor at opoffres?“ — „Det er intet Ofser, hun er en fattig Pige, Zeltner er det bedste Parti, hun kan ønske sig.“ — „Men naar han nu er hende modbydelig?“ — „Børnegriller!“ svarede den Gamle, „forlesten formaer jeg intet i denne Sag. Bonaventura er en Oprørrer, en Fordrindet, som gaar til Grunde, hvis Zeltner ikke frefser ham; Mangfoldige maas for langt ringere Forbødhelser arbejde deres hele Liv i Fællingerne eller i de siberiske Værgærter.“ — „Synes De ikke, min Fader, at det er uærdt paa den Maade at vilde tiltrødfe sig en Piges Haand?“ — „Enhver bemtyer til sit Maal de Midler, han besidder“, svarede Starosten. — „Vil De, min Fader, i Deres Ungdom have bemtyet sige Midler?“ — „Her er ikke Talen om mig“, svarede Starosten, medens en mørk Skygge gif over hans Anslyn, der uden Tvivl fremtaltes af Grindringer, som han gerne vilde forjaage. — „Jeg vil ikke forhindre din Vejse til Krakau“, sagde han derpaa, „men bliv der ikke for længe og besøg ikke Bonaventura, det vil jeg raade dig.“

Da Adalbert raade Dominicanerklosteret, var, som han frægtede, Munten ikke hjemms. En af Brodrene betroede ham, at Vater Vincent, der stod i for Anseelse saavel i som udenfor Klosteret, var en af de Faa, der havde Tilbælelse til at ligge ube om Natten; naar han kom hjem, var derfor vanskeligt at bestemme. Adalbert frægt ham da paa forskellige Steder og fandt ham først elfter en Omvej af flere Mile i Staden S., udenfor Salsomons Hus, hvor han hvilede sig elfter en lang Vandring, medens hen legede med den lille Dreng, som han engang havde frefst af Zeltners Hænder.

Adalbert fattede sig ved hans Side og underrettede ham om Bonaventuras Uforstigtighed og om Zeltners Plan. Munten blev meget alvorlig, da han hørte denne Beretning. „Det er ikke første Gang“, sagde han endelig, „at Major Zeltner forfætter to Elftendes Lykke.“ — „Leontine elfter kun sit Land og sine Søstende, min Fader! men reddes maas hun, hvad det saa skal koste.“ — „Familieforhold have i min Ungdom bragt mig nar til Zeltner“, sagde Munten, „og jeg tender Hemmeligheder i hans Liv, der give mig nogen Magt over ham, dog er det tvivlsomt, om jeg her kan hjælpe.“ Elfter disse Ord stod han op, og de begave sig begge paa Vejen til Starostens Slot.

Narved Slottet saa de en Vogn, der i største Hast førte dem forbi. „Hvem var det?“ spurgte Adalbert. — „En bekendt Læge fra Krakau“, svarede Munten. — „Saa er Alexandra fgg!“ raabte Adalbert og red elfter Begren, som han dog først indhentede, da den holdt stille i Gaarden.

„Er der nogen fng?“ raabte Adalbert til en Tjener, der kom ham i Møde. — „Herrens Broder er stult med en Bistofugle i Brystet, han kan ikke leve“, svarede Tjeneren. Stalsende, men uden at fige et Ord, feg nu Adalbert af Hesten og fulgte Lægen op i sin Broders Værelse, hvor han fandt ham bleg og blodig udstrakt paa Sophaen, medens Alexandra, lig en Skiltelse, der er opstegen fra Graven, sad ved hans Side og havde grebet en af hans Hænder, som hun med træmpaagtig Engsteligbed tryktede til sit Bryst. Leontine derimod syntes rolig og hjalp Lægen med at tilberede de nødvendige Bind. Ogsaa Starosten ventede med temmelig Fatning paa Lægens Udfagn.

„Er Saaret farligt?“ spurgte Adalbert. — „Ikke andet end en Rift“, svarede Casimir. — „De maas aldeles ikke tale“, sagde Lægen; „om Saaret er farligt eller ikke, kan jeg først fige om nogle Dage, naar Bindet bliver borttaget.“

Kort elfter blev den Sng aareladt, hvorpaa hans Venner maatte forlade ham; kun Lægen blev tilbage med Alexandra og Leontine, der begge, hvilket ej er ufadvanligt blandt de polske Kvinder, havde nogen Indsigt i Saare-lægekunsten.

Adalbert spurgte derpaa sin Fader om Aarsagen til denne Ulykke. „Han har i Vidners Overværelse erklæret“, svarede Starosten, „at han selv ved sin Uforstigtighed er Stald i sin Tilstand, og at ingen Fremmed har Del deri.“

Adalbert ventede nu paa Gangen til Lægen kom ud, og bad ham da ærlig at fige, om den Saarede Liv stod i Fare. Lægen traf paa Staldrene. „Lungen er truffen“, sagde han, „og jeg kan føle Kuglen i Kædet narved Ryghvirvelstøtten, det er fæde et meget betanetligt Saar, dog kan jeg, som sagt, endnu Intet bestemme.“

De følgende Dage og Nætter hengit i stor Urolighed, faameget mere da Alexandras Tilstand syntes ligesaa betanetligt som Casimirs, og da hun, trods sin Svagbed og alle Leontines Overtalelser, ikke vilde forlade den Snges Leje.

Da Lægen elfter nogle Dages Forløb igen underfægte Saaret, erklærede han, at det dog ikke var dødeligt, thi Kuglen var trængt ind i den høje Side af Brystet, og havde truffet en af Lungens hørste Lapper, rimeligvis havde den derpaa, ved at støde an mod et Ribben, forandret sin Retning og gjort et af disse Sidespring, der saa ofte bringe Saarlagerne til at stufse, endelig var den standset narved Ryghvirvelstøtten under Huden, hvorfra den nu med Lethed kunde udføres.

„Var Studdet gaet lidt mer til Venjre“, sagde Lægen, „da havde det rimeligvis været dødeligt, thi selv om Hjertet ikke var blevet berøvet, saa var dog Lungen bleven gennemboret i sin Midte, og sige Saar læges aldrig, nu derimod ere de store Modtar og Nærbegrene blevene forstaaede, og da er Redning ikke blot mulig, men endog sandfynlig.“

Denne Erklæring vatte en almindelig Glæde, og selv Starosten vife denne Gang en temmelig stor Delagelse. Men allerstærkest virkede Lægens Ord paa Alexandra, der indtil dette Øjeblik havde sidet, ligesom det var hende, Kuglen havde rammet; nu derimod vandt hun nyt Liv og hentede selv, hvad den Sng behøvede, og var opmærksom paa alle hens Vint, ja endog om Ratten veg hun ikke fra hans Side, først paa Lægens alvorlige og gentagne Befaling kunde hun, elfter flere gennemvægede Nætter, bringes til at hvile sig et Øjeblik.

Paa Emilie frembragte Casimirs Vanheld et voldsomt Indtryk, hun var tilfede i Gaarden, da han bleg og blodig blev bragt hjem; dette Syn rystede hende saaledes, at hun blev greben af den heftigste Krampe, der tvang hende til at holde Stengen, og det varede flere Dage, før hendes Kræfter igen ventte tilbage.

I sin Faders Nærvarrelse paastod Casimir bestandig, at han, ved en uforstigt Leg med en Pistol, selv var Stald i sin Ulykke; men da han engang var alene med Adalbert, betroede han ham, at han egentlig var bleven saaret i Dvælamp med Zeltner.

„Hvorfor har du læmpet med ham?“ spurgte Adalbert. — „Fordi jeg hørte et Par Ord om hans Frieri til Leontine“, svarede Casimir. — „Saa er det mig, der er Stald i dit Saar?“ — „Nej“, svarede Casimir, „thi jeg var, oprigtig talt, fed af Livet, Zeltner var Stald i min Ulykke, og Emilie har desuden af og til givet ham et Par Velsk, som jeg ikke kunde taale. Jeg tog ham derfor ved første Lejlighed til Side og forelagde ham de to Betingelser, at han enten skulde give Slip paa Leontine eller slaaes med mig paa Liv og Død; men til min Forundring afflog han begge Dele.“

(Fortsættes.)